

[Udenrigsministeren.]

den atmosfære af gensidig tillid, som er en sikkerhedskonferences forudsætning, hvad jeg ikke tror nogen vil bestride, og man kan dog vel ikke se bort fra, at mellem regeringens tiltrædelseserklæring og vor debat i dag ligger der også en 21. august. Der ligger alle de begivenheder, som har været med til at give et tilbageslag, at gøre vilkårene for skabelsen af den tillid, jeg nævner, ringere. Jeg tror ikke, nogen kan være påvirket af, hvad der er sket, og hvad der også sker i disse dage, når man tænker på de fortvivlede handlinger, som czekoslovakker foretager i en demonstration mod besættelsesmagten.

Det ærede medlem hr. J. O. Krag sagde, at genoptagelse af kontakten på de upolitiske områder kunne han tilråde, og jeg kan svare, at det er sket og det sker; både kulturelle og handelsmæssige kontakter plejes også nu mellem Danmark og østlandene.

Handelskammeret forstår jeg er næsten begravet. Jeg skal ikke grave det op.

Med hensyn til kontrolrådspassene finder hr. J. O. Krag, at NATO nu bør ophæve denne ordning. Han turde ikke bestride, at det ikke var blevet sagt direkte i NATO-sammenhæng, at man skulle gå væk fra det princip, men det lå i alt fald i deres tankegang, at de ønskede at få denne ordning ophævet. Jeg kan bare sige, at det fremgår altså ikke af akterne. Jeg har virkelig undersøgt det så omhyggeligt, jeg kunne. Det fremgår heller ikke af de svar, som det ærede medlem i sin egenskab af stats- og udenrigsminister har givet på spørgsmål desangående her i tinget. Men jeg vil gerne sige både til hr. J. O. Krag og også til andre ordførere, at det ligger mig meget på sinde, om vi kunne få ophævet de begrænsninger og hindringer, der er for rejse imellem Østtyskland og Danmark. Det ligger mig meget på sinde, men man må jo tage kendsgerningerne, som de er. Kan vi nå nogen lempelser, hvad vi også har virket energisk for, vil vi gå den vej, og kan vi komme til det frie samkvem, som vi også ønsker os, vil vi have nået vort mål.

Hr. J. O. Krag nævnte målet 1 pct. af den danske nationalindkomst og siger, at det mål må vi ikke svingte. Jeg vil gerne understrege, at det er vi enige om. Regeringen har ikke slækket på disse anstrengelser. Der har været begrænsninger i stigningen i andre

budgetter, i andre ministerier, men her har vi holdt fast og holdt farten hen imod det mål, som man har vedtaget tidligere her i folketinget, og som vi har været enige om. Det arbejde, der skal forberede støtten til det vietnamesiske folk, som bliver nævnt, er også i gang.

Jeg vil så gerne gøre nogle bemærkninger om Biafra-Nigeria-spørgsmålet, og idet jeg siger noget til det ærede medlem hr. J. O. Krag på dette område, svarer jeg dermed også andre ordførere, som har været inde på det samme spørgsmål.

Hr. J. O. Krag sagde, at vi skulle støtte fødevarehjælpen; det var i sin orden, og det havde socialdemokratiet tilslutning, men det løser ikke problemet. Det er jeg da enig med ham i; det løser ikke problemet. Det er kun noget, der kan lindre nøden, endda måske kun en smule, og det føles meget utilstrækkeligt. Det føles egentlig noget fortvivlet, at man ikke kan komme til en virkelig løsning af problemet, men min overbevisning er, at et isoleret dansk initiativ i retning af at få spørgsmålet i sikkerhedsrådet heller ikke ville løse problemet, men tværtimod ville hindre også den fødevarehjælp og humanitære hjælp, som dog måske kan lindre noget.

Det ærede medlem hr. J. O. Krag siger; det er end ikke forsøgt, havde man dog blot forsøgt at indbringe det for sikkerhedsrådet, for det kan jo ikke nytte noget, at man tager stilling efter, hvad der ikke kan gennemføres; hvis man kun tog det, der kunne gennemføres, ville sikkerhedsrådets og generalforsamlingens dagsordener skrumpes meget ind. Det tror jeg han har ret i, men argumentationen er heller ikke den, at det ikke kan gennemføres, eller at det ikke kunne være rigtigt, hvis man kunne få det på sikkerhedsrådets dagsorden, at drøfte det. Det, som er sagen, er, at vi har forsøgt igen og igen gennem underhåndsdrøftelser at få klarhed over, om der kunne blive nogen støtte til et dansk initiativ i retning af at få det på dagsordenen i sikkerhedsrådet, og disse sonderinger har ført os til den overbevisning, at Danmark ville komme til at stå ganske alene og altså ikke engang ville kunne få det på dagsordenen i sikkerhedsrådet, og at et sådant initiativ, som ikke ville føre til noget, i høj grad kunne bringe vor humanitære hjælpevirksomhed i fare.